

Jesu Kristi uppenbarelse – nummer ett

Uppenbarelsens frön: Avtäckandet av den profetiska väven från liknelserna till den sista varningen

Jeff Pippenger

2023-07-29

Förenta staterna identifieras uttryckligen i Bibeln. Det finns flera bibliska avsnitt som särskilt identifierar Förenta staterna vid världens slut. I Uppenbarelsen, kapitel tretton, är Förenta staterna det andra, eller det tvåhorniga, vilddjuret som stiger upp ur jorden och förbjuder hela världen att köpa eller sälja—om de inte har vilddjurets märke.

Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden; och det hade två horn likt ett lamm, och det talade såsom en drake. Och det utövar det första vilddjurets hela makt inför honom och förmår jorden och dem som bor där att tillbe det första vilddjuret, vars dödliga sår blev läkt. Och det gör stora tecken, så att det till och med får eld att falla ned från himlen till jorden inför människors ögon. Och det förleder dem som bor på jorden genom de tecken som det fick makt att göra inför vilddjuret; och det säger till dem som bor på jorden, att de skall göra en bild åt vilddjuret, åt det som hade ett sår av svärd och ändå levde. Och det fick makt att ge liv åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och förmå att alla som inte tillbad vilddjurets bild skulle dödas. Och det förmår alla, små och stora, rika och fattiga, fria och slavar, att ta emot ett märke på sin högra hand eller på sina pannor, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket eller vilddjurets namn eller talet för dess namn.

Här är visheten. Den som har förstånd må räkna vilddjurets tal, ty det är en människas tal; och dess tal är sex hundra sextiosex. Uppenbarelsen 13:11–18.

Det finns sju huvudsakliga profetiska kännetecken i detta avsnitt som är förknippade med det tvåhornade jordodjuret. Han utövar den makt som tillhör odjuret som föregick honom; han förmår alla i världen att tillbe odjuret som var före honom; han gör stora tecken som alla människor ser; han bedrar hela världen och befäller världen att göra en bild åt odjuret framför honom; han ger liv åt odjurets bild, och den talar; han tvingar, under dödsstraff, hela världen att tillbe bilden åt odjuret; och han tvingar hela världen att ta emot märket antingen på pannan eller handen och förbjuder köp och försäljning för dem som inte har odjurets märke, namn eller tal.

Det bedrägliga verk som utförs av vilddjuret som i vers elva kommer ”upp ur jorden” är så vilseledande och mäktigt att det ”förleder dem som bor på jorden”. Hela världen kommer att bli bedragen av Förenta staterna. Det vill säga: med undantag för Guds församling skall hela världen bli förledd att ta emot antikrists märke. De profetiska händelser som föregår detta världsomfattande bedrägeri är redan i gång.

Det finns berättelser i Bibeln som de flesta människor känner till, om än bara på ett ytligt plan. De flesta har hört talas om konfrontationerna mellan Mose och farao, Daniel och Nebukadnessar eller Jesus och Pilatus. Människor känner dessa bibelberättelser på varierande nivåer av förståelse, men

inser inte nödvändigtvis att Bibelns profetia direkt och mycket specifikt identifierar kungar och riken. Så var det sannerligen i fråga om Mose, Daniel och Kristus. Egypten, Babylon och Rom identifierades alla uttryckligen i Bibelns profetia i förväg, före den historia där de uppfyllde förutsägelseerna om sina respektive riken. Gud förändras aldrig.

Ty jag är Herren, jag förändras inte; därför går ni, Jakobs söner, inte under. Malaki 3:6.

Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet. Hebréerbrevet 13:8.

Det faktum att Gud aldrig förändras gör det möjligt för oss att tillämpa en enkel logik i vår betraktelse av det tvåhornade jorddjuret i Uppenbarelseboken tretton. Eftersom vi vet att Gud framställde förutsägelser som direkt identifierade rikena Egypten, Babylon och Rom allteftersom vart och ett av dem samverkade med och förföljde Guds församling, kan vi fastställa vissa fakta rörande jorddjuret i Uppenbarelseboken tretton. Jorddjuret kommer, liksom Egypten, Babylon och Rom, att direkt identifieras i Bibelns profetia före den historia i vilken förutsägelsen angående den nationen uppfylls. Jag säger att vi kan fastställa detta faktum på grundval av en mycket enkel men viktig biblisk regel. Regeln anger att sanningen blir fastställd på grundval av två vittnesbörd.

Efter två eller tre vittnens utsaga skall den som är värd döden dödas; men efter en enda vittnes utsaga skall han inte dödas. 5 Moseboken 17:6.

Ett enda vittne skall inte träda upp mot en man för någon missgärning eller för någon synd, vilken synd han än må ha begått; efter två vittnens utsaga eller efter tre vittnens utsaga skall saken avgöras. 5 Moseboken 19:15.

Detta är tredje gången jag kommer till er. Efter två eller tre vittnens utsaga skall varje ord fastställas. 2 Korinthierbrevet 13:1.

Mot en äldste skall du inte ta emot någon anklagelse, utom på två eller tre vittnens utsaga. 1 Timotheusbrevet 5:19.

Bibelns profetia förutsade det forntida Egyptens undergång när Gud gick till rätta med Egyptens upproriske farao. Bibelns profetia förutsade det forntida Babylons uppgång och fall samtidigt som den också gick till rätta med Babylons upproriska kungar. Bibelns profetia förutsade det hedniska Romarrikets uppgång och fall och identifierade och gick till rätta med Roms fördärvade företrädare. Guds oföränderliga karaktärs konsekvens utvisar att det mest betydelsefulla rike som nämns i Bibelns profetia—jorddjuret i Uppenbarelseboken tretton—med största säkerhet kommer att identifieras av Bibelns profetia.

När profetian om jordens vilddjur i Uppenbarelseboken tretton uppfylls, kommer Guds församling att stå i konfrontation med jordens vilddjurs politiska och religiösa ledarskap, så som det profetiskt illustreras av Mose, Daniel och Kristus. Förenta staternas profetiska roll vid världens slut är ett huvudämne i Bibelns profetior. När vi utvecklar den bibliska information som identifierar Förenta staternas roll i Bibelns profetior, kommer vi att tillämpa regler som återfinns i Bibeln, ty Guds ord behöver ingen mänsklig definition. Det forntida Israel gavs ceremoniella föreskrifter, hälsobestämmelser, tio moraliska bud, regler för jordbruket och så vidare. Gud är ordningens Gud.

Låt allt ske värdigt och med ordning. 1 Korinthierbrevet 14:40.

Den bibliska uppteckningen ger inget vittnesbörd som antyder att en människa skulle bli välsignad genom att helt enkelt ignorera de regler som Gud har gett. Vem kan förvänta sig att bli välsignad om han eller hon åsidosätter de regler för profetisk uttolkning som har fastställts i och genom Bibeln för det profetiska studiets skull?

Kom nu, låt oss gå till rätta med varandra, säger Herren. Om än era synder är blodröda, skall de bli vita som snö; om än de är röda som scharlakan, skall de bli som ull. Jesaja 1:18.

När vi tillämpar de bibliska reglerna låter vi Bibeln fastställa och bekräfta huruvida reglerna är äkta eller falska. Liksom med alla Guds olika regler finns det alltid en satanisk förfalskning av reglerna. Det är därför nödvändigt att, när en regel används för att fastställa en sanning, både den identifierade sanningen och den tillämpade regeln provas.

Mina älskade, tro inte varje ande, utan prova andarna om de är av Gud; ty många falska profeter har gått ut i världen. 1 Johannesbrevet 4:1.

Ett annat syfte, utöver att i denna studie identifiera Förenta staternas profetiska roll, är att identifiera det hemliga budskapet i Uppenbarelseboken som Jesus dolde fram till just denna generation.

De fördolda tingen hör Herren, vår Gud, till; men de uppenbarade hör oss och våra barn till för evig tid, för att vi skall göra efter alla orden i denna lag. 5 Moseboken 29:29.

Guds uppenbarade profetiska hemligheter har till syfte att göra det möjligt för dem som tar emot hemligheten att hålla hans lag. Människor kan endast hålla hans lag om den är skriven i deras hjärta. Den hemlighet som försegligen bryts upp i Uppenbarelseboken utgör en del av den process genom vilken den Helige Ande skriver Guds lag i vårt inre och i våra hjärtan. Den hemlighet som öppnas för Guds folk upprättar, när och om den tas emot i tro, det nya förbundet.

Se, dagar skall komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus, inte såsom det förbund som jag slöt med deras fäder den dag då jag tog dem vid handen för att föra dem ut ur Egyptens land, vilket förbund de bröt, fastän jag var deras äkta man, säger Herren. Men detta är det förbund som jag efter dessa dagar skall sluta med Israels hus, säger Herren: Jag skall lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan; och jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Jeremia 31:31–33.

”Under de sista dagarna av denna jords historia skall Guds förbund med sitt budhållande folk förnyas.” Review and Herald, 26 februari 1914.

Uppenbarelseboken 1:1–3 Det slutliga varningsbudskapet:

Jesu Kristi uppenbarelse, som Gud gav honom för att visa sina tjänare vad som snart måste ske; och han sände och tillkännagav den genom sin ängel för sin tjänare Johannes, som vittnade om Guds ord och om Jesu Kristi vittnesbörd och om allt det som han såg. Salig är den som läser, och de som hör orden i denna profetia och bevarar det som är skrivet däri; ty tiden är nära. Uppenbarelseboken 1:1–3.

De tre första verserna i Uppenbarelsebokens första kapitel visar att ”Jesu Kristi uppenbarelse” är det sista budskapet till mänskligheten. Det är tydligt ett budskap, eftersom ”Jesu Kristi uppenbarelse” gavs åt honom av den himmelske Fadern för att visa sina tjänare vad som ”snart måste ske”.

Vi uppmanas att beakta att den ”Helige Ande har så format förhållandena, både i meddelandet av profetian” och även ”i de händelser som skildras.”

”Den helige Ande har så ordnat förhållandena, både i profetians givande och i de händelser som framställs, att därigenom lära att det mänskliga redskapet skall hållas ur sikte, dolt i Kristus, och att Herren, himmelens Gud, och hans lag skall upphöjas. Läs Daniels bok. Gå punkt för punkt igenom historien om de riken som där framställs.” Testimonies to Ministers, 112.

De ”händelser som framställs” och även ”givandet av profetian” i de tre första verserna i Uppenbarelsebokens första kapitel åskådliggör särskilt den stegvisa processen för hur Gud kommunicerar med människor, och anger också att det budskap som förmedlas kallas ”Jesu Kristi uppenbarelse.”

Jesus Kristus gjorde därefter två saker med det budskap som han hade tagit emot från Gud. Han sände budskapet genom sin ängel, och han framställde också sitt budskap genom tecken genom den ängeln. Hans ängel förde sedan budskapet till profeten Johannes, som skrev ned det och sände det till församlingarna för dig och mig. De tre första verserna blev ”så utformade” av ”den Helige Ande” att de betonade både ”budskapet” och den ”kommunikationsprocess” som var inbegripen i att förmedla budskapet.

De tre verser vi betraktar framlägger det sista budskapet till mänskligheten, men inte endast det sista budskapet — ännu viktigare är att de tre verserna representerar det sista ”varnings”budskapet till planeten jorden. Budskapets egenskap av ”varning” framträder när en grupp människor betecknas som ”saliga” därför att de har läst, hört och hållit ”det som är skrivet däri”. Det finns en grupp människor som varken kommer att läsa eller höra en varning framställd såsom ”Jesu Kristi uppenbarelse”. Det är omöjligt för dem att vara saliga. Det är uppenbart att om det finns en grupp som är salig därför att den läser, hör och håller det som är skrivet, så finns det också en grupp som inte är salig. Kommer en människa att läsa, höra och hålla budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse? Om så är fallet, skall hon vara salig; om inte, skall hon vara förbannad.

”Profeten säger: ’Salig är den som läser’ — det finns sådana som inte vill läsa; välsignelsen är inte för dem. ’Och de som hör’ — det finns också några som vägrar att höra något om profetiorna; välsignelsen är inte för denna grupp. ’Och bevarar det som är skrivet däri’ — många vägrar att ge akt på de varningar och föreskrifter som finns i Uppenbarelseboken; ingen av dessa kan göra anspråk på den utlovade välsignelsen. Alla som förlöjligar profetians ämnen och hånar de symboler som här högtidligen ges, alla som vägrar att reformera sina liv och att bereda sig för Människosönens ankomst, skall vara utan välsignelse.” Den stora striden, 341.

Uttrycket ”tiden är nära” i vers tre anger att det finns en bestämd tidpunkt då det sista varningsbudskapet når fram i historien. ”Tiden” — (en bestämd tid) ”är nära.” En bestämd tidpunkt

står för dörren, ty den är nära, och Guds folk (representerade av Johannes) förstår budskapet innan "tiden" kommer. Johannes nedtecknade Uppenbarelseboken omkring slutet av det första århundradet, men dessa verser anger att det långt efter år 100 kommer att finnas en tidpunkt i historien då det slutliga varningsbudskapet skall förkunnas. När den "tiden" "är" "nära", kommer det budskap som anger de "ting som snart måste ske" att uppenbaras för Guds tjänare.

I denna artikelserie kommer Bibeln och Ellen Whites skrifter att användas som auktoritet för att stödja förklaringen av de bibelavsnitt vi citerar.

Vi kommer också att hänvisa till de regler för profetisk uttolkning som sammanställdes av William Miller och till de regler som identifieras i sammanställningen med titeln Prophetic Keys. Vi kommer också att använda den profetiska studien kallad Habackuks tavlor.

Vi avser inte att definiera varje regel vi tillämpar. För korthetens skull kommer vi helt enkelt att hänvisa till sammanställningen Prophetic Keys för dem som önskar läsa en mer detaljerad bevisföring för regeln. Med serien Habakkuk's Tables avser vi att peka på vissa framställningar där ett ämne som vi endast kortfattat kommer att beröra behandlas mer ingående.

Allteftersom vi arbetar oss igenom ett studium av Uppenbarelseboken uppmuntrar vi offentliga svar, men vi kommer endast att bemöta sådana inlägg som bidrar till det fortgående studiet. Omfattningen av vår diskussion kommer att inbegripa den pågående serien av framställningar, de profetiska regler vi tillämpar och den information som återfinns i Habackuks tabeller.

Jesu Kristi uppenbarelse, som Gud gav honom för att visa sina tjänare vad som snart måste ske; och han sände den och gav den till kända genom sin ängel för sin tjänare Johannes, som har vittnat om Guds ord och om Jesu Kristi vittnesbörd, och om allt vad han såg. Salig är den som läser och de som hör orden i denna profetia och bevarar det som är skrivet däri; ty tiden är nära. Uppenbarelseboken 1:1–3.

Det grekiska ord som översatts med "betydde" innebär att "ange". Han sände budskapet genom "sin" ängel, och han angav det genom "sin" ängel. "Sin" ängel är Gabriel.

Ängelns ord: "Jag är Gabriel, som står inför Gud", visar att han innehar en ställning av hög ära i de himmelska salarna. När han kom med ett budskap till Daniel, sade han: "Ingen annan än Mikael [Kristus], er furste, hjälper mig mot dessa." Daniel 10:21. Om Gabriel säger Frälsaren i Uppenbarelseboken att "Han sände och gav till kända det genom sin ängel för sin tjänare Johannes." Uppenbarelseboken 1:1." Messias, 99.

Ängeln Gabriel sänds med budskapet, och ängeln Gabriel representerar också budskapet. När mänskligheten i historien når den punkt då "tiden är nära" för att det sista varningsbudskapet skall förkunnas, representeras detta sista budskap av en ängel. I Uppenbarelseboken representeras "budskap" ofta som änglar, och naturligtvis betyder det grekiska ord som i Uppenbarelseboken översatts med "ängel" budbärare.

Varje uppenbarelse av Guds sanning som har kommit i historien är förvisso en uppenbarelse av Jesus Kristus, men Jesu Kristi uppenbarelse i Uppenbarelseboken kapitel ett är den slutliga varningen för mänskligheten, och den inträffar vid ett bestämt ögonblick som framställs som en

”tid”. Det finns ett annat avsnitt i Uppenbarelseboken där Johannes hänvisar till att ”tiden är nära”. Det andra avsnittet utgör ett andra vittne för att pröva de inledande påståenden jag har framfört om verserna ett till tre.

Och han sade till mig: Dessa ord är trovärdiga och sanna; och Herren, de heliga profeternas Gud, har sänt sin ängel för att visa sina tjänare vad som snart måste ske. Se, jag kommer snart. Salig är den som håller fast vid profetians ord i denna bok.

Och jag, Johannes, såg detta och hörde det. Och när jag hade hört och sett, föll jag ned för att tillbe inför den ängels fötter som hade visat mig detta.

Och han sade till mig: Se till att du inte gör det. Jag är din medtjänare och dina bröders, profeternas, och deras som bevarar orden i denna bok. Gud skall du tillbe.

Och han sade till mig: Försegla inte profetians ord i denna bok, ty tiden är nära. Den som är orättfärdig må alltjämt handla orättfärdigt; och den som är oren må alltjämt vara oren; och den som är rättfärdig må alltjämt handla rättfärdigt; och den som är helig må alltjämt vara helig. Uppenbarelseboken 22:6–11.

I slutet av Uppenbarelseboken finner vi samma ämne som i dess början.

Kommunikationsprocessen och budskapet omtalas åter, när ”Herren Gud” ”sände sin ängel för att visa sina tjänare det som snart måste ske”. Och så snart tjänarna får se det budskap som utpekar ”det som snart måste ske”, förkunnar Kristus att han kommer snart. Detta är det budskap som föregår Kristi andra återkomst, och det är därför det sista varningsbudskapet — samma budskap som i vers ett i det första kapitlet framställs som ”Jesu Kristi uppenbarelse”. Den välsignelse som utlovas i de tre första verserna i Uppenbarelseboken upprepas genom utsagan: ”salig är den som håller fast vid orden i denna boks profetia.”

I dessa verser finner vi en utvidgning av den kommunikationsprocess som framställs i kapitel ett, ty vi finner att sedan Gabriel har överlämnat budskapet till Johannes, blir Johannes så överväldigad av budskapet att han söker tillbe Gabriel, vilken då använder Johannes missförstånd för att klargöra att himmelska änglar, jordiska profeter och alla som håller fast vid budskapets ord är ”medtjänare” som skall tillbe Skapare-Guden, inte Guds skapelse.

Dessa verser beskriver samma händelser och samma budskap som vi behandlar i det första kapitlet. De upprepar de trofasta och sanna ord som visar Guds tjänare vad som snart måste ske. Budskapet sätts åter in i den kontext som utgörs av kommunikationsprocessen mellan Gud och hans tjänare. I kapitel tjugotvå finner vi ytterligare bevis för att budskapet är den sista varningsförkunnelsen, ty den ”tid” som är ”nära” anges som inträffande omedelbart innan människans provotid avslutas; för tillkännagivandet att ”den som är orättfärdig, må fortsätta att vara orättfärdig; och den som är oren, må fortsätta att vara oren; och den som är rättfärdig, må fortsätta att vara rättfärdig; och den som är helig, må fortsätta att vara helig”, markerar provotidens slut och därmed början på de sju sista plågorna, vilka i sin tur avslutas med Kristi återkomst.

”På den tiden skall Mikael träda fram, den store fursten som står som beskyddare för ditt folks barn; och det skall komma en tid av nöd, sådan som aldrig har varit sedan något folk blev till

ända till den tiden; och på den tiden skall ditt folk bli frälst, var och en som finnes skriven i boken.” Daniel 12:1.

”När den tredje ängels budskap avslutas, vädjar nåden inte längre för jordens skyldiga invånare. Guds folk har fullbordat sitt verk. De har tagit emot ”det sena regnet”, ”vederkvickelsen från Herrens ansikte”, och de är beredda för den prövningens stund som ligger framför dem. Änglar skyndar fram och tillbaka i himmelen. En ängel som återvänder från jorden förkunnar att hans verk är fullbordat; den slutliga prövningen har kommit över världen, och alla som har visat sig trogna de gudomliga föreskrifterna har fått ”den levande Gudens sigill”. Då upphör Jesus med sin medling i helgedomen därovan. Han lyfter sina händer och säger med hög röst: ”Det är fullbordat”; och hela den änglahäran lägger ned sina kronor, medan han uttalar den högtidliga förklaringen: ”Den orättfärdige må alltjämt göra orätt, och den orene må alltjämt orene sig; och den rättfärdige må alltjämt öva rättfärdighet, och den helige må alltjämt helga sig.” Uppenbarelsboken 22:11. Varje fall har avgjorts till liv eller död.” Den stora striden, 613.

I början av Uppenbarelsboken och i slutet av Uppenbarelsboken framställs samma berättelse. Genom att sammanföra de två avsnitten kan vi förstå att ”Jesu Kristi uppenbarelse” är det sista varningsbudskapet till mänskligheten före Kristi andra ankomst. Budskapet framställs symboliskt genom en ängel som kommer strax före nådatidens avslutning. Budskapet delar mänskligheten i två grupper utifrån om de läser, hör och håller fast vid det budskap som avförseglas när ”tiden är nära” — strax innan nådatiden avslutas.

”När vi närmar oss slutet av denna världens historia, kräver profetierna som rör de sista dagarna särskilt vår uppmärksamma studie. Nya testamentets sista bok är full av sanningar som vi behöver förstå. Satan har förblindat många sinnen, så att de med glädje har tagit varje förevändning till att inte göra Uppenbarelsboken till föremål för sitt studium.

”Uppenbarelsboken kräver, i samband med Daniels bok, ett ingående studium. Varje gudfruktig lärare bör överväga hur evangeliet tydligast skall förstås och framställas, det evangelium som vår Frälsare personligen kom för att göra känt för sin tjänare Johannes,—’Jesu Kristi uppenbarelse, som Gud gav åt honom för att visa sina tjänare vad som snart skall ske.’ Ingen bör låta sig nedslås i sitt studium av Uppenbarelsboken på grund av dess till synes mystiska symboler. ’Om någon av er brister i vishet, må han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebräelser.’ ’Salig är den som läser och de som hör denna profetias ord och bevarar det som är skrivet däri; ty tiden är nära.’ Vi skall förkunna för världen de stora och allvarliga sanningar som finns i Uppenbarelsboken. I själva Guds församlings avsikter och principer skall dessa sanningar tränga in. Denna bok bör bli föremål för ett närmare och flitigare studium, och de sanningar den innehåller bör framläggas med större allvar, sanningar som angår alla dem som lever i dessa sista dagar. Alla som förbereder sig för att möta sin Herre bör göra denna bok till föremål för allvarligt studium och bön. Den är just vad dess namn betecknar,—en uppenbarelse om de viktigaste händelser som skall äga rum under de sista dagarna av denna jordens historia. Johannes blev, på grund av sin trofasta tillit till Guds ord och Kristi vittnesbörd, förvisad till ön Patmos. Men hans förvisning skilde honom inte från Kristus. Herren besökte sin trogne tjänare i hans landsflykt och gav honom undervisning om

vad som skulle komma över världen.

”Denna undervisning är av allra största vikt för oss; ty vi lever i de sista dagarna av denna jords historia. Snart skall vi träda in i uppfyllelsen av de händelser som Kristus visade Johannes skulle äga rum. När Herrens budbärare framlägger dessa allvarliga sanningar, måste de inse att de behandlar ämnen av evigt intresse, och de bör söka den Helige Andes dop, så att de må tala, inte sina egna ord, utan de ord som Gud ger dem.

”Uppenbarelsesboken måste öppnas för folket. Många har undervisats att den är en förseglad bok, men den är förseglad endast för dem som förkastar sanning och ljus. De sanningar som den innehåller måste förkunnas, så att människor kan få tillfälle att förbereda sig för de händelser som så snart skall äga rum. Den tredje ängelns budskap måste framläggas som det enda hoppet om frälsning för en undergående värld.

”De yttersta dagarnas faror är över oss, och i vårt arbete skall vi varna människorna för den fara vari de befinner sig. Låt inte de allvarstygda scener som profetian har uppenbarat snart skall äga rum lämnas oberörda. Vi är Guds budbärare, och vi har ingen tid att förlora. De som vill vara medarbetare med vår Herre Jesus Kristus kommer att visa ett djupt intresse för de sanningar som finns i denna bok. Med penna och röst kommer de att sträva efter att tydligt framställa de underbara ting som Kristus kom från himlen för att uppenbara.” Signs of the Times, 4 juli 1906.

För mer än hundra år sedan, år 1906, fick vi veta att vi snart ”skall träda in i uppfyllelsen av de händelser som Kristus visade Johannes skulle äga rum.” Budskapet var fortfarande förseglat år 1906. Det är viktigt att förstå att budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse öppnas för Guds folk strax innan händelserna äger rum. Vi får veta att Uppenbarelsesboken ”är just vad dess namn betecknar,—en uppenbarelse av de viktigaste händelser som skall äga rum under de sista dagarna av denna jords historia.”

De öppnas för att Guds folk ska kunna framföra varningen, så att de som hör varningen kan ”få tillfälle att förbereda sig för de händelser som så snart ska äga rum”. Det är värt att lägga märke till (ty Johannes representerar Guds folk i den tid i historien då budskapet ska förkunnas) att Johannes anger de två frågor för vilkas skull han blev förföljd. Det var ”på grund av sin trogna tillit till Guds ord och Kristi vittnesbörd” som han ”förvisades till ön Patmos”. Han blev förvisad därför att han godtog både Bibeln och Profetians Ande, som är ”Jesu vittnesbörd”.

Och jag föll ned för hans fötter för att tillbe honom. Men han sade till mig: Se till att du inte gör det! Jag är din medtjänare och en av dina bröder som har Jesu vittnesbörd. Tillbe Gud. Ty Jesu vittnesbörd är profetians ande. Uppenbarelsesboken 19:10.

Johannes representerar ett folk vid världens slut som förstår budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse och som förföljs därför att de håller fast vid både Bibeln och profetians Ande.

I de tre första verserna i kapitel ett betonas kommunikationsprocessen mellan Gud Fadern och hans tjänare. Kapitel tjugotvå tillför ytterligare till skildringen av kommunikationsprocessen. De två avsnitten utgör början och slutet av Uppenbarelsesboken, och tillsammans klargör de Johannes roll i

den profetiska framställningen. Han är inte endast den som skrev Uppenbarelsebokens ord, utan han representerar också dem vid världens ände som förmedlar det sista varningsbudskapet.

Herren gav ordet; stor var skaran av dem som förkunnade det. Psaltaren 68:11

Johannes ”såg” och ”hörde” de ”ting” som utgör budskapet och befalldes att skriva ned och sända budskapet till församlingarna.

som sade: Jag är Alfa och Omega, den förste och den siste; och: Det du ser, skriv i en bok och sänd den till de sju församlingarna som är i Asien: till Efesus och till Smyrna och till Pergamos och till Thyatira och till Sardes och till Filadelfia och till Laodicea. Uppenbarelseboken 1:19.

Det som han ”hörde” och ”såg” blev han befalld att skriva ner och sända till de sju församlingarna i Mindre Asien, men när det gällde de enskilda församlingarna dikterade Jesus budskapen direkt till Johannes, ty varje budskap till var och en av de sju församlingarna börjar med orden: ”Och skriv till ängeln för församlingen i ...” Jesus dikterade de enskilda budskapen till församlingarna.

Jesus dikterade för Johannes, och Jesus sade också till Johannes att skriva ned det han såg och hörde, och vid ett tillfälle sade Jesus till Johannes att ”inte” skriva ned det han hade hört.

Och han ropade med hög röst, såsom när ett lejon ryter; och när han hade ropat, lät de sju åskorna höra sina röster. Och när de sju åskorna hade låtit höra sina röster, var jag just i begrepp att skriva; och jag hörde en röst från himlen säga till mig: Försegla det som de sju åskorna har talat, och skriv det inte. Uppenbarelseboken 10:3, 4.

Johannes fick befallning att försegla det som de sju åskorna hade uttalat, och därigenom förseglade han de sju åskornas budskap, liksom Daniel blev befalld att försegla sin bok intill ändens tid.

Men du, Daniel, tillslut orden och försegla boken intill ändens tid: många skall fara hit och dit, och kunskapen skall varda förökad.... Och han sade: Gå din väg, Daniel; ty orden är tillslutna och förseglade intill ändens tid. Daniel 12:4, 9.

”Efter att dessa sju tordön hade låtit sina röster höras, kommer befallningen till Johannes, liksom till Daniel, beträffande den lilla boken: ’Försegla det som de sju tordönen har talat.’”
The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volym 7, 971.

Det vi identifierar är att ett budskap framträder både i slutet och i början av Uppenbarelseboken. Processen genom vilken detta budskap förmedlas anges också. Den roll som Johannes spelar i förmedlingen av budskapet behandlas särskilt. Ibland skrev han helt enkelt ned vad han såg och hörde. Vid andra tillfällen dikterades det för honom, och vid ett tillfälle blev han tillsagd att inte skriva ned vad han hade hört. Budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse ges av Fadern, till Jesus, till Gabriel och därefter till profeten Johannes, som fick ansvaret att skriva ned budskapet och sända det till församlingarna.

Skriv ner det du har sett och det som är och det som därefter skall ske. Uppenbarelseboken 1:19.

Det kan vara möjligt att läsa versen utan att urskilja den profetiska princip som återfinns i befallningen till Johannes att skriva. Att nedteckna de ”ting” som setts och hörts är att uppteckna den samtida historien, ty på Johannes tid fanns dessa ”ting”. Att uppteckna den samtida historien, och därigenom samtidigt nedskriva de ting som skall vara i framtiden, är den grundläggande profetiska regeln i Uppenbarelsboken. Johannes används för att betona och åskådliggöra just denna princip och dess betydelse, ty han fick i själva verket befallning att skriva ”det som är, och” genom att göra så skall du skriva ”det som häfter skall ske”, eftersom historien upprepar sig. Denna profetiska teknik är Jesu signatur, ty en signatur är ett namn, och hans namn i Uppenbarelsbokens första kapitel är Alfa och Omega. Han identifierar slutet med begynnelsen.

Vi har just börjat studiet av ”Jesu Kristi uppenbarelse” och vi betraktar nu de tre första verserna i det första kapitlet. Det avslutande varningsbudskapet med titeln ”Jesu Kristi uppenbarelse” förmedlas från den himmelske Fadern till Jesus, till Gabriel, till Johannes, som nedtecknar det i en bok för att sändas till församlingarna. Eftersom budskapet så uttryckligen benämns ”Jesu Kristi uppenbarelse”, är det viktigt att lägga märke till att bland alla de inslag som genom det inspirerade Ordet har skrivits till människorna och som uppenbarar Kristus, illustreras den enda egenskapen av vem och vad Jesus är genom Johannes verksamhet när han nedtecknar budskapet. När han skrev det som då var, skrev han också det som ännu skulle komma.

Sanningen om den upprepande historien framställs när Johannes nedtecknar en varning för sin tid, vilken också är en varning för en framtida tid. När Johannes skrev till de sju församlingarna i den kristna kyrkans begynnelse, nedtecknade han också en varning för den kristna kyrkan vid världens slut. Detta drag i Kristi karaktär framställs när Kristus kallas Alfa och Omega, eller begynnelsen och änden, eller den förste och den siste. Ja, Bibeln anger detta drag i Kristi karaktär som det som bevisar att han är den ende Guden.

I det första kapitlet i Uppenbarelsboken finner vi att Jesus identifierar sig själv som Alfa och Omega.

Jag var i Anden på Herrens dag och hörde bakom mig en stark röst, lik en basun, som sade: Jag är Alfa och Omega, den förste och den siste. Och: Vad du ser, skriv i en bok och sänd den till de sju församlingarna som är i Asien: till Efesus och till Smyrna och till Pergamos och till Tyatira och till Sardes och till Filadelfia och till Laodicea.

Och jag vände mig om för att se rösten som talade med mig. Och när jag hade vänt mig om, såg jag sju ljusstakar av guld; och mitt ibland de sju ljusstakarna en som liknade Människosonen, klädd i en fotsid klädnad och omgjord kring bröstet med ett bälte av guld. Hans huvud och hans hår var vitt såsom ull, vitt såsom snö, och hans ögon såsom en eldslåga; och hans fötter liknade skinande malm, såsom glödande i en ugn; och hans röst var såsom dånet av väldiga vatten. Och i sin högra hand hade han sju stjärnor, och ur hans mun utgick ett skarpt tveeggat svärd, och hans ansikte var såsom solen när den skiner i sin kraft.

Och när jag såg honom, föll jag ner till hans fötter såsom död. Och han lade sin högra hand på mig och sade till mig: Frukta inte; jag är den förste och den siste. Uppenbarelsboken 1:10–17.

Det finns mycket sanning i dessa verser, men här vill jag endast påpeka att när Johannes hörde Kristi trumpetliknande röst och vände sig om för att se vem det var som talade till honom, såg han Jesus Kristus såsom den himmelske Översteprästen i den heliga platsen i den himmelska helgedomen. Jesus identifierade därefter sig själv som Alfa och Omega och som den förste och den siste. I budskapet och dess förmedling i de tre första verserna fann vi en sanningens linje som motsvarade sanningens linje i slutet av Uppenbarelseboken. Såsom Alfa och Omega åskådliggör Jesus slutet genom början, det sista genom det första. I slutet av Uppenbarelseboken liksom i början identifierar han sig återigen som Alfa och Omega.

Och han sade till mig: Dessa ord är trovärdiga och sanna; och Herren, de heliga profeternas Gud, har sänd sin ängel för att visa sina tjänare vad som snart måste ske. Se, jag kommer snart. Salig är den som håller fast vid profetians ord i denna bok.

Och jag, Johannes, såg detta och hörde det. Och när jag hade hört och sett det, föll jag ner för att tillbe inför den ängels fötter som hade visat mig detta. Då sade han till mig: Se till att du inte gör det! Ty jag är din medtjänare och dina bröders, profeternas, och deras som håller denna boks ord. Tillbe Gud.

Och han sade till mig: Försegla inte profetians ord i denna bok, ty tiden är nära.

Den som gör orätt, må fortsätta att göra orätt; och den som är oren, må fortsätta att vara oren; och den som är rättfärdig, må fortsätta att vara rättfärdig; och den som är helig, må fortsätta att vara helig.

Och se, jag kommer snart; och min lön är med mig, för att ge åt var och en efter hans gärning skall vara. Jag är Alfa och Omega, begynnelsen och änden, den förste och den siste. Uppenbarelseboken 22:7–13.

Uppenbarelseboken beskriver noggrant att när Johannes nedtecknar budskapet, skulle detta budskap vara grundat på principen att början åskådliggör slutet. Budskapet är den första sanning som öppnas i Uppenbarelseboken, och samma sanning är den sista som uttalas i boken. Och i vittnesbördet i början och vid slutet av Uppenbarelseboken identifierar Jesus sig själv som Alfa och Omega, begynnelsen och änden samt den förste och den siste.

De tre första verserna i Uppenbarelseboken identifierar den slutliga varningsbudskapen till mänskligheten. Det är den varning som föregår de sju sista plågorna och Kristi andra ankomst. Budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse blev ”sändt och tillkännagivet” ”genom hans ängel.”

Samma varningsbudskap identifieras därefter i det sista avsnittet i Uppenbarelseboken, och det framställs också som den tredje ängeln i Uppenbarelseboken fjorton.

Och den tredje ängeln följde dem och sade med hög röst: Om någon tillber vilddjuret och dess bild och tar emot dess märke på sin panna eller på sin hand, så skall också han dricka av Guds vredes vin, som är utgjutet oblandat i hans vredes bägare; och han skall plågas med eld och svavel inför de heliga änglarna och inför Lammet. Och röken av deras plåga stiger upp i evigheternas evigheter; och de har ingen vila vare sig dag eller natt, de som tillber vilddjuret och dess bild, och var och en som tar emot märket av dess namn. Uppenbarelseboken 14:9–11.

Det sista varningsbudskapet är det budskap som framställs som den tredje ängeln. Det är den sista varningen, ty den identifierar direkt det sista provet för mänskligheten. Det finns en annan ängel som följer och förenar sig med den tredje ängeln, och också den ängeln är det sista varningsbudskapet.

Och därefter såg jag en annan ängel komma ner från himlen med stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet. Och han ropade med mäktig röst och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för varje oren ande och en bur för varje oren och avskyvärd fågel. Ty alla folk har druckit av hennes otukts vredes vin, och jordens kungar har bedrivit otukt med henne, och jordens köpmän har blivit rika genom överflödet av hennes yppighet.

Och jag hörde en annan röst från himlen säga: Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder och inte får del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar. Uppenbarelsboken 18:1–5.

Det budskap som är Jesu Kristi uppenbarelse framställs i kapitel ett, kapitel fjorton, kapitel arton och kapitel tjugotvå. Budskapet betecknas av en ängel som i den första och den sista hänvisningen i Uppenbarelsboken identifieras som ängeln Gabriel, och sedan representeras budskapet i kapitlen fjorton och arton symboliskt av en ängel som flyger i himlen eller kommer ner från himlen.

Ängeln som kommer ner från himlen i kapitel arton förebildas tidigare i kapitel tio, när en ängel stiger ner och sätter ena foten på landet och den andra på havet. Den ängeln har en bok som Johannes får befallning att äta, en bok som gör hans mun söt och hans buk bitter. Boken som Johannes äter är ett budskap, och det budskap som representeras av den lilla boken förebildar budskapet från ängeln i Uppenbarelsboken arton; således är också det en framställning av det slutliga varningsbudskapet.

Vi får veta att Guds budskap sändes och betecknades genom en ängel, och när vi noggrant söker efter att den slutliga varningsbudskapen skall åskådliggöras i Uppenbarelsboken, finner vi att en ängel sju gånger betecknar det slutliga varningsbudskapet. I det första och det sista fallet var det ängeln Gabriel. Sedan har vi i Uppenbarelsboken tio en ängel som kommer ner med en liten bok i sin hand. I Uppenbarelsboken fjorton har vi ytterligare tre änglar, vilka alla representerar det slutliga varningsbudskapet. Därefter har vi i Uppenbarelsboken arton ännu en ängel som representerar just samma slutliga varningsbudskap. Sju slutliga varningsbudskap framställs genom änglar. Den första och den sista är ängeln Gabriel, och de fem änglarna mellan den första och den sista är symboliska änglar.

Naturligtvis har var och en av de sju församlingarna också en ängel, men de bär fram ett budskap till församlingarna, medan det slutliga varningsbudskap som vi har talat om är ett budskap som har hela världen som sin adressat.

Var och en av de sju profetiska linjer som representerar det slutliga varningsbudskapet bör noggrant provas och bringas i samklang med varandra, men i detta skede önskar jag endast definiera en grundläggande princip om Alfa och Omega. Första gången ett ämne nämns i Guds ord är den viktigaste hänvisningen. Första gången ”säd” nämns i Bibeln är i 1 Moseboken 1:11, där vi

får veta att säden skulle frambringa ”efter sitt slag”. Det första omnämmandet av säden betonar att den har det DNA som är nödvändigt för att fortplanta sig själv. Jesus identifierade Guds ord som en säd.

Samma dag gick Jesus ut ur huset och satte sig vid sjön. Och mycket folk samlades omkring honom, så att han steg i en båt och satte sig där; och allt folket stod på stranden. Och han talade mycket till dem i liknelser och sade:

Se, en såningsman gick ut för att så. Och när han sådde, föll somligt vid vägen, och himlens fåglar kom och åt upp det. Somligt föll på stenig mark, där det inte hade mycket jord, och det sköt genast upp, eftersom det inte hade djup jord. Men när solen gick upp, blev det förbränt, och eftersom det inte hade någon rot, vissnade det bort. Och somligt föll bland törnen; och törnena sköt upp och kvävde det. Men annat föll i god jord och bar frukt, somligt hundrafalt, somligt sextiofalt och somligt trettiofalt. Den som har öron att höra, han höre.

Och lärjungarna kom fram och sade till honom: Varför talar du till dem i liknelser?

Han svarade och sade till dem: Därför att det är givet åt er att känna himmelrikets hemligheter, men åt dem är det inte givet. Ty var och en som har, åt honom skall varda givet, och han skall ha överflöd; men den som inte har, från honom skall tas också det han har. Därför talar jag till dem i liknelser: eftersom de ser men inte ser, och hör men inte hör, och inte heller förstår. Och på dem uppfylls Esaias’ profetia, som säger: Med hörseln skall ni höra och inte förstå, och seende skall ni se och inte förnimma. Ty detta folks hjärta har blivit förstockat, och deras öron hör illa, och sina ögon har de tillslutit, för att de inte någonsin skall se med sina ögon och höra med sina öron och förstå med sitt hjärta och omvända sig, så att jag skulle hela dem.

Men saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er att många profeter och rättfärdiga män har längtat efter att få se det som ni ser, men har inte sett det, och att få höra det som ni hör, men har inte hört det.

Hören därför liknelsen om såningsmannen.

När någon hör ordet om riket men inte förstår det, då kommer den onde och rycker bort det som blev sått i hans hjärta. Det är den som tog emot säden vid vägen.

Men den som tog emot säden på stenig mark, det är den som hör ordet och genast tar emot det med glädje. Men han har ingen rot i sig själv, utan varar endast en tid; ty när vedermöda eller förföljelse uppstår för ordets skull, kommer han genast på fall.

Men den som tog emot säden bland törnena är den som hör ordet; och denna världens bekymmer och rikedomens bedräglighet kväver ordet, så att han blir utan frukt.

Men den som tog emot säden i den goda jorden är den som hör ordet och förstår det; och som också bär frukt och ger skörd, den ene hundrafalt, den andre sextiofalt, den tredje trettiofalt. Matteus 13:1–23.

Ett frö, som är Guds ord, har allt det DNA som är nödvändigt för att frambringa en fullständig växt. Det första omnämmandet av ett ämne i Guds ord innefattar alla de element som hör till detta

ämne. Detta faktum betecknas som "lagen om det första omnämmandet". Ju närmare denna lag granskas, desto säkrare blir den.

Innan vi fortsätter vår förklaring av Alfa och Omega och definitionen av Guds ord som ett utsäde, är det värt att utifrån det avsnitt vi nyss citerade i Matteus beakta några relevanta punkter i vår betraktelse av Uppenbarelseboken. Alla profeterna talar om världens ände.

"Var och en av de forntida profeterna talade mindre för sin egen tid än för vår, så att deras profetior gäller oss. 'Men allt detta hände dem såsom förebilder, och det blev nedskrivet till varning för oss, till vilka tidernas ände har kommit.' 1 Korinthierbrevet 10:11. 'Det blev uppenbart för dem att det inte var sig själva utan oss de tjänade med det som nu har förkunnats för er av dem som i den Helige Ande, sänd från himlen, har predikat evangeliet för er; detta är sådant som änglarna längtar efter att få blicka in i.' 1 Petrusbrevet 1:12...."

"Bibeln har samlat och bundit samman sina skatter för denna sista generation. Alla Gamla testamentets stora händelser och allvarliga skeenden har upprepats och upprepar sig i församlingen i dessa sista dagar." Selected Messages, bok 3, s. 338, 339.

Detta avsnitt framlägger tre vittnen, (Paulus, Petrus och Ellen White), som vittnar om det faktum att alla profeterna talar om världens ände, vilken är just den tid då hemligheten i Uppenbarelseboken blir avseglad. Därför uttryckte Jesus i Matteus tretton, när han sade: "saliga äro edra ögon, ty de se, och edra öron, ty de höra. Ty sannerligen säger jag eder, att många profeter och rättfärdiga män hava åstundat att se det som I sen, och hava icke fått se det, och att höra det som I hören, och hava icke fått höra det", samma salighet som omtalas i de tre första verserna i Uppenbarelsebokens första kapitel.

Salig är den som läser upp och de som hör denna profetias ord och bevarar det som är skrivet i den; ty tiden är nära. Uppenbarelseboken 1:3.

Jesus framställde liknelsen om såningsmannen, och därefter leds lärjungarna att samtala med honom om liknelsen. Men innan de förs in i detta samspel med Jesus, sade han till dem och, ännu viktigare, till oss: "Den som har öron att höra med, han höre."

Jesus framställer liknelsen och avslutar den med varningen till dem som har vilja att höra. Därefter leds lärjungarna in i samtalet, där Jesus berör åtminstone tre betydelsefulla tankar. Han fastslår en åtskillnad mellan två slags åhörare, och därvid hänvisar han till ett avsnitt ur Jesajas bok för att ge ett andra vittnesbörd om två slags åhörare (för kom ihåg att allt detta står i sammanhanget av dem som vill höra). Den tredje tanke han framlägger, utöver de två slagen av åhörare och Jesajas bok som ett andra vittne, är det faktum att Guds ord är en säd. Att Guds ord är en säd utgör därför en del av det som skall höras av dem som hör Jesu Kristi uppenbarelse i Uppenbarelseboken, kapitel ett. Det finns två åhörare i de tre första verserna, liksom det finns två slags åhörare i Matteus tretton. Matteus tretton tillför helt enkelt viss insikt i de olika sätt på vilka de som vägrar att höra väljer att inte höra. Och Jesajas vittnesbörd tillför ännu mer till det budskap som vi skall höra.

Det år då kung Ussia dog såg jag också Herren sitta på en tron, hög och upphöjd, och släpet av hans mantel fyllde templet. Ovanför den stod seraferna; var och en hade sex vingar: med två

övertäckte han sitt ansikte, med två övertäckte han sina fötter, och med två flög han. Och den ene ropade till den andre och sade: Helig, helig, helig är HERREN Sebaot; hela jorden är full av hans härlighet. Och dörrposterna skakade vid rösten från honom som ropade, och huset fylldes med rök.

Då sade jag: Ve mig! Jag förgås; ty jag är en man med orena läppar, och jag bor mitt ibland ett folk med orena läppar; ty mina ögon har sett Konungen, HERREN Sebaot.

Då flög en av seraferna fram till mig med ett glödande kol i sin hand, som han med tång hade tagit från altaret. Och han rörde vid min mun med det och sade: Se, detta har rört vid dina läppar; och din missgärning är borttagen, och din synd försonad.

Och jag hörde Herrens röst säga: Vem skall jag sända, och vem vill gå för oss? Då sade jag: Här är jag; sänd mig.

Och han sade: Gå och säg till detta folk: Hör ni alltjämt, men förstå inte; se ni alltjämt, men fatta inte. Förhärda detta folks hjärta, gör deras öron tillslutna och förblinda deras ögon, så att de inte ser med sina ögon och inte hör med sina öron och inte förstår med sitt hjärta och omvänder sig och blir botade.

Då sade jag: Herre, huru länge? Och han svarade: Till dess att städerna ligga öde utan invånare och husen utan människor och landet är fullständigt ödelagt, och Herren har fört människorna långt bort, och förödelsen är stor mitt i landet. Men ännu skall en tiondel finnas kvar i det, och den skall vända tillbaka och bli uppäten, såsom en terebint och såsom en ek, vilkas stam blir kvar, när de faller sina löv; så skall den heliga säden vara dess stam. Jesaja 6:1–13.

Detta avsnitt i Jesaja är naturligtvis helt enastående i det djup av profetiska ämnen som det behandlar. Många av dessa ämnen har upprepade gånger behandlats i Habakkuks tabeller, så vi kommer helt enkelt att sammanfatta de punkter i avsnittet som stöder vår betraktelse av Jesu hänvisning till att hans ord är en säd.

Det har fastslagits att Jesaja i detta avsnitt representerar en profet och därför Guds folk vid tidens slut. Ännu viktigare för vår poäng är att Jesaja representerar ett folk som levde i synd, samtidigt som det verkade inom Guds församling. Förrän Jesaja fick uppenbarelsen av Guds härlighet, insåg han inte sin egen syndfullhet. Han var laodiceisk, han var blind.

”Jesaja hade fördömt andras synd; men nu ser han sig själv blottad för samma dom som han hade uttalat över dem. Han hade nöjt sig med en kall, livlös ceremoni i sin tillbedjan av Gud. Han hade inte vetat detta förrän Herren gav honom synen. Hur ringa tedde sig nu hans visdom och begåvning, när han såg på helgedomens helighet och majestät. Hur ovärdig han var! Hur olämplig för helig tjänst! Hans syn på sig själv kunde uttryckas med aposteln Paulus ord: ’Jag arma människa! vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?’”

”Men lindring sändes till Jesaja i hans nöd. ”Då flög en av seraferna fram till mig, och i sin hand hade han ett glödande kol, som han hade tagit från altaret med tången. Och han rörde vid min mun och sade: Se, detta har rört vid dina läppar; så är din missgärning borttagen, och din synd är försonad.” Jesaja 6:6, 7.

”Den syn som gavs åt Jesaja framställer Guds folks tillstånd i de sista dagarna. De har förmånen att genom tron se det verk som pågår i den himmelska helgedomen.” Och Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbunds ark blev synlig i hans tempel.” När de genom tron blickar in i det allra heligaste och ser Kristi verk i den himmelska helgedomen, inser de att de är ett folk med orena läppar, — ett folk vars läppar ofta har talat fåfänglighet och vars gåvor inte har blivit helgade och använda till Guds ära. De må väl förtvivla när de jämför sin egen svaghet och ovärdighet med renheten och ljuvligheten i Kristi härliga karaktär. Men om de, liksom Jesaja, vill ta emot det intryck som Herren avser skall göras på hjärtat, om de vill ödmjuka sina själar inför Gud, finns det hopp för dem. Löftets båge är över tronen, och det verk som gjordes för Jesaja skall utföras i dem. Gud skall svara på de böner som stiger upp från det ångerfulla hjärtat.

”Syftet med detta stora och högtidliga verk av Gud är att samla kärvarna till den himmelska ladan; ty jorden skall uppfyllas av Herrens härlighet. Låt därför ingen bli modfälld när de ser den rådande ogudaktigheten och hör det språk som kommer från orena läppar. När mörkrets makter ställer upp sig mot Guds folk; när Satan samlar sina styrkor för den sista stora striden och hans makt tycks vara stor och nästan överväldigande, [då] skall den klara synen av den gudomliga härligheten, tronen hög och upphöjd, välvd av löftets båge, ge tröst, visshet och frid.” Review and Herald, 22 december 1896.

Synen ”framställer Guds folks tillstånd i de sista dagarna”. Guds folk i de sista dagarna är laodicéer.

Och skriv till ängeln för församlingen i Laodicea: Så säger Amen, det trovärdiga och sanna vittnet, begynnelsen till Guds skapelse: Jag känner dina gärningar, att du varken är kall eller varm. Jag skulle önska att du vore kall eller varm. Men eftersom du är ljum och varken kall eller varm, skall jag utspy dig ur min mun. Ty du säger: Jag är rik och har överflöd och behöver ingenting, och vet inte att du är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken. Jag råder dig att av mig köpa guld som är renat i eld, för att du må bli rik, och vita kläder att klä dig i, så att din nakenhets skam inte blir synlig, och smörj dina ögon med ögonsalva, så att du kan se.

Alla som jag älskar tillrättavisar och tuktar jag; var därför nitisk och omvänd dig. Se, jag står vid dörren och klappar; om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom, och han med mig. Den som segrar skall jag ge att sitta med mig på min tron, liksom också jag har segrat och sitter med min Fader på hans tron.

Den som har öron, han höre vad Anden säger till församlingarna. Uppenbarelseboken 3:14–22.

”Budskapet till laodicéernas församling är en skakande tillrättavisning och är tillämpligt på Guds folk i den nuvarande tiden.

”Och skriv till ängeln för församlingen i Laodicea: Så säger han som är Amen, det trovärdiga och sanna vittnet, begynnelsen till Guds skapelse: Jag känner dina gärningar, att du varken är kall eller varm. Jag skulle önska att du vore kall eller varm. Men eftersom du är ljum och varken kall eller varm, skall jag utspy dig ur min mun. Ty du säger: Jag är rik och har vunnit rikedom och behöver intet; och du vet inte att du är eländig och ömkansvärd och fattig och

blind och naken.”

”Herren visar oss här att det budskap som skall bäras till Hans folk av de tjänare som Han har kallat att varna folket inte är ett budskap om frid och trygghet. Det är inte endast teoretiskt, utan praktiskt i varje avseende. Guds folk framställs i budskapet till laodiceerna såsom befinnande sig i ett tillstånd av köttslig säkerhet. De är till freds och tror sig vara i ett upphöjt tillstånd av andliga landvinningar. 'Därför att du säger: Jag är rik och har vunnit rikedom och behöver intet, och inte vet att just du är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken.'”

”Vilken större förförelse kan drabba människors sinnen än en förvissning om att de har rätt, när de i själva verket har helt fel! Den sanne vittnets budskap finner Guds folk i ett sorgligt bedrägeri, och ändå uppriktiga i detta bedrägeri. De vet inte att deras tillstånd är beklagansvärt i Guds ögon. Medan de tilltalade smickrar sig själva med att de befinner sig i ett upphöjt andligt tillstånd, bryter den sanne vittnets budskap deras trygghet genom den slående fördömmelsen av deras verkliga tillstånd av andlig blindhet, fattigdom och elände. Detta vittnesbörd, så skarpt och strängt, kan inte vara ett misstag, ty det är den sanne Vittnet som talar, och hans vittnesbörd måste vara riktigt.

”Det är svårt för dem som känner sig trygga i sina egna uppnådda tillstånd och som anser sig vara rika på andlig kunskap, att ta emot det budskap som förklarar att de är bedragna och i behov av varje andlig nådegåva. Det ohelgade hjärtat är 'bedrägligare än allt annat och obotligt ont.' Jag visades att många smickrar sig själva med att de är goda kristna, fastän de inte har en enda stråle av ljus från Jesus. De har inte någon levande personlig erfarenhet av det gudomliga livet. De behöver ett djupt och grundligt verk av självförödmjukelse inför Gud, innan de kommer att känna sitt verkliga behov av allvarlig och uthållig ansträngning för att vinna Andens dyrbara nådegåvor.” Testimonies, band 3, 252, 253.

När Jesaja en gång hade omvänts från sitt laodiceiska tillstånd, anmälde han sig frivilligt att bära det sista varningsbudskapet till världen. Tredje versen i sjätte kapitlet förbinder Jesajas profetiska historia med den profetiska historien i Uppenbarelsboken arton, när ängeln stiger ner och upplyser jorden med sin härlighet.

Och efter detta såg jag en annan ängel komma ner från himlen med stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet. Uppenbarelsboken 18:1.

Jesaja representerar Guds folk under den tid då ängeln i Uppenbarelsboken arton stiger ner, ty när han fördes in i den himmelska helgedomen hörde han seraferna förkunna: ”Helig, helig, helig är HERREN Sebaot; hela jorden är full av hans härlighet.” Jesaja representerar, liksom Johannes i Uppenbarelsboken, Guds folk som förkunnar det sista varningsbudskapet. Johannes kallade Guds folk ”kvarlevan”, och Jesaja hänvisade till dem som ”en tiondel”, eller ett tionde. Rotordet på hebreiska betyder ”att ge tionde”.

Den profetiska frågan ”hur länge?” som Jesaja ställde ställs upprepade gånger i Guds ord (och för korthetens skull är svaret på frågan ”hur länge?” att den markerar ankomsten av den nationella söndagslagen i Förenta staterna.) Enligt Ellen White kommer ”nationellt avfall att följas av

nationell undergång” vid den tiden, och enligt Jesaja är det då ”städerna bliva öde och utan invånare, och husen utan människor, och landet bliva alldeles ödelagt, och Herren har fört människorna långt bort, och förödelsen bliver stor mitt i landet.” Den ”stora förödelsen mitt i landet” är de ”många” som störtas vid söndagslagen enligt Daniel 11:41. Dessa är personerna i Jesaja sex och Matteus tretton som har ögon men inte ser och har öron men inte hör, och även de i Uppenbarelseboken tre som vägrar att ta emot rådet till den laodiceiska församlingen.

Han skall också tränga in i det härliga landet, och många länder skall omstörtas; men dessa skall undkomma ur hans hand: Edom och Moab och de främsta av Ammons barn. Daniel 11:41

Jesaja hade en syn av Jesus Kristus i hans helgedom, liksom Johannes i Uppenbarelseboken. Jesaja representerar ”tiondelen” eller tiondet som ”vänder åter” och ”skall förtäras” såsom ett träd. Det hebreiska ord som översatts med ”förtäras” betyder att förtära genom eld. Men ”tiondelen” har en ”substans” inom sig som elden inte förtär. Uppenbarligen hade nio tiondelar inte denna substans? Elden, framställd såsom den som äter upp och förtär terebinten och eken, är den eld som tillhör Förbundets Budbärare, han som plötsligt kommer till sitt tempel i Malakis bok.

Se, jag skall sända min budbärare, och han skall bereda vägen för mig; och Herren, som ni söker, skall plötsligt komma till sitt tempel, förbundets budbärare, som ni gläder er över: se, han skall komma, säger Herren Sebaot.

Men vem kan uthärda dagen för hans ankomst, och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är som en guldsmeds eld och som valkares lut. Och han skall sitta såsom den som smälter och renar silver; och han skall rena Levis söner och luttra dem såsom guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren ett offer i rättfärdighet. Då skall Juda och Jerusalems offer vara behagligt för Herren, såsom i forna dagar och såsom under gångna år. Malaki 3:1–4.

Jesajas tionde, (vilket är ett tiondeoffer) är också Malakis ”offergåva i rättfärdighet”. Malakis offergåva är Guds folk, framställt som ”Levis söner”, vilka renas genom eld för att frambringa en ”offergåva i rättfärdighet”, och de som ”förtärs” av elden i Jesajas vittnesbörd är den tionde delen, eller ett tionde.

Enligt den nåd från Gud som har blivit mig given har jag såsom en vis byggmästare lagt grunden, och en annan bygger vidare därpå. Men var och en må se till hur han bygger därpå. Ty ingen kan lägga en annan grund än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus. Om någon bygger på denna grund med guld, silver, dyrbara stenar, trä, hö, halm, så skall vars och ens verk bli uppenbart; ty dagen skall visa det, eftersom den uppenbaras i eld; och elden skall pröva vars och ens verk, av vad slag det är. 1 Korinthierbrevet 3:10–13.

Paulus förklarar här att varje människas verk ska uppenbaras genom ”eld”. I Malaki bränner elden bort slagget. I Jesaja sker reningen av ”tiondelen” ”när” de fäller sina löv. Löv är en symbol för dold synd, skenhelighet och förmäthenhet, vilket Adam och Eva vittnar om.

Jesajas ”tiondel” har en substans i sig som inte kan brännas bort, och den substansen är den ”heliga säden”. De har Kristus inom sig, härlighetens hopp. Jesaja är själv en ”helig säd” och också den ”tiondel” som han identifierar. Både den ”heliga säden” och ”tiondelen” återvänder från ett

laodiceiskt tillstånd till det filadelfiska tillståndet genom Jesu Kristi uppenbarelse i hans helgedom.

Synen av Guds härlighet, som får Jesaja att ropa ut att han förgås, att han är en oren människa och en syndare i behov av förlåtelse, äger rum i den himmelska helgedomen när träden faller sina löv. Ordet ”faller” betyder att ”kasta ut” eller att ”hugga ned” ett träd. Här framställs utkastandet av Laodicea. En ”tiondel” eller kvarleva skall gå igenom den renande ”elden” som åstadkoms av Malakis Förbundets Budbärare och därigenom få sina mänskliga gärningar andligen uppbrända, så att endast ”substansen” blir kvar, den som inte kan brännas bort, vilket är ”den heliga säden”. De som vägrar att höra skall kastas bort såsom döda, torra löv eller utspys ur Herrens mun.

Jesus är den heliga säden, och ett frö har allt det nödvändiga DNA:t för att frambringa hela växten. Guds Ord är en säd, och därför innehåller det första omnämnandet av en sak i Guds Ord all den information som är nödvändig för att föra detta ämne till full mognad i den troende, om det förstås rätt.

Jesaja kapitel sex identifierar ett folk som inte kommer att ”höra” under den tidsperiod då du MÅSTE höra för att bli välsignad med budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse. Det folk som Jesus hänvisade till var Guds utvalda folk; de var Hans hustru, de var Hans förbundsfolk, de var det forntida Israel.

Det forntida Israel, eller det första Israel, är en förebild för det moderna Israel, eller det sista Israel. Guds folk vid världens ände är sjundedagsadventisterna, hans utvalda folk, hans hustru, hans förbundsfolk — det moderna Israel. Vittnesbördet från Jesajas historia, sammanfört med Kristi historia, utgör två vittnen som fastställer att sjundedagsadventismen vid världens ände kommer att befinna sig i ett förlorat och ofräslikt ”tillstånd”, framställt i budskapet till Laodicea.

De är i själva verket inte omöjliga att frälsa, utan endast omöjliga att frälsa i sitt laodiceiska tillstånd, såsom Jesaja var före sin erfarenhet och såsom judarna var i Kristi historia.

En av de ting som en laodicean måste ”höra” är liknelsen om säningsmannen. Han måste ”höra” i den liknelsen att Guds ord är en ”säd”, en helig säd. När detta ”hörs”, då läggs en grund som börjar öppna Uppenbarelsesbokens hemliga budskap, ty detta budskap är inneslutet i den djupa insikten att Jesus är Alfa och Omega, den Förste och den Siste, Begynnelsen och Änden. Att förstå förhållandet mellan slutet och början innefattar att förstå att Jesus är Ordet, och Han är Säden.

I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Detta var i begynnelsen hos Gud. Allt blev till genom honom, och utan honom blev inte något till av allt som är till. I honom var liv, och livet var människornas ljus. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte fattat det. Johannes 1:1–5.

Nu gavs löftena åt Abraham och hans säd. Han säger inte: och åt säden, såsom om många; utan såsom om en enda: och åt din säd, vilken är Kristus. Galaterbrevet 3:16.

För att förstå förhållandet mellan slutet och början krävs förståelse av ”principen om första omnämnandet”. Principen om första omnämnandet fastslår att början av ett ämne är den viktigaste hänvisningen, eftersom den rymmer hela berättelsen; ty såsom Guds ord är den ett frö. Den sista

hänvisningen är den näst viktigaste i den meningen att det är där alla berättelsens element knyts samman utan att några lösa trådar lämnas kvar. Men det är de mellanliggande hänvisningarna till ett ämne som tillför styrka och klarhet åt berättelsen, och i den meningen är mitten lika väsentlig som början eller slutet.

Det finns mycket mer att säga om detta ämne, men när vi återvänder till avsnittet i Matteus tretton kan vi notera att Jesus identifierade två kategorier av personer som hör eller inte hör. Han identifierar mer än ett sätt att inte höra, men därefter uttalar han en välsignelse över dem som hör.

Men saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er att många profeter och rättfärdiga män har önskat få se det som ni ser, men har inte fått se det, och att få höra det som ni hör, men har inte fått höra det. Hör därför liknelsen om såningsmannen.
Matteus 13:16–18.

Profetiskt sett är denna ”välsignelse” därför exakt densamma som i Uppenbarelseboken 1:3:

Salig är den som läser och de som hör denna profetias ord och bevarar det som är skrivet däri, ty tiden är nära.

Jesu hänvisning i Matteus tretton till Jesaja sex, i förening med Ellen Whites skrifter, bekräftar att det finns ting som ses och hörs vid världens slut, vilka var så oerhörda att många rättfärdiga män och profeter längtade efter att få leva under den tidsperiod då det slutliga varningsbudskapet skulle avförseglas, och då människor sedan skulle ”se” och ”höra” dem.

Johannes blev tillsagd att försegla vad de ”sju åskorna” uttalade i kapitel tio, och i kapitel tjugotvå ges tillkännagivandet: ”Försegla icke orden i denna boks profetia; ty tiden är nära.” Nästa vers anger avslutningen av människans prövningstid. Strax innan prövningstiden avslutas ges en befallning att öppna de ”sju åskorna”, vilket är det enda avsnittet i Uppenbarelseboken som vid den tiden är förseglat. Om de ”sju åskorna” får vi veta att de representerar adventismens början och slut.

”Det särskilda ljus som gavs åt Johannes och som kom till uttryck i de sju tordönen var en framställning av händelser som skulle inträffa under den förste och den andre ängelns budskap....”

”Efter att dessa sju tordön hade låtit sina röster höras, kommer befallningen till Johannes, liksom till Daniel beträffande den lilla boken: ’Försegla det som de sju tordönen har talat.’ Dessa avser framtida händelser som kommer att uppenbaras i sin ordning.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 7, 971.

De sju åskorna representerar händelserna under adventismens begynnelse i historien om den förste och den andre ängelns budskap, från 1798 till den 22 oktober 1844, och i samma ovan nämnda artikel underrättas vi om att de sju åskorna ”avser framtida händelser som kommer att uppenbaras i sin ordning”. Adventismens begynnelsehistoria åskådliggör dess avslutning, ty Jesus Kristus, såsom Alfa och Omega, sätter sin namnteckning under hela adventismens historia, ty den är en lika helig historia som det forntida Israels historia.

Enligt Jesus i Matteus tretton är dessa händelser det som profeterna längtade efter att få se, och för vars kunskap lärjungarna blev saligprisade. Dessa lärjungar representerar Guds folk vid världens ände, vilka är saliga för det de ser och hör. Det de ser och hör är budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse, vilket också framställs genom de sju tordönens budskap, vilka representerar både millerittrörelsens historia och de etthundrafyrtiofyratusens historia.

”Alla de budskap som gavs från 1840–1844 skall nu göras verkningsfulla, ty det finns många människor som har förlorat sin orientering. Budskapen skall gå ut till alla församlingarna.

”Kristus sade: ’Saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Ty sannerligen säger jag er att många profeter och rättfärdiga män har önskat få se det som ni ser, men har inte fått se det, och få höra det som ni hör, men har inte fått höra det’ [Matteus 13:16, 17]. Saliga är de ögon som såg det som sågs år 1843 och 1844.

”Budskapet har givits. Och det bör inte råda något dröjsmål med att upprepa budskapet, ty tidens tecken uppfylls; avslutningsverket måste utföras. Ett stort verk kommer att utföras på kort tid. Ett budskap kommer snart att ges på Guds befallning, vilket kommer att svälla till ett högt rop. Då skall Daniel stå upp på sin plats för att avge sitt vittnesbörd.” Manuscript Releases, volym 21, 437.

Ellen White identifierar den historia som Kristus utpekade som den historia som rättfärdiga män önskade få se, som milleriternas historia från 1840 till 1844, och säger sedan att ett ”budskap snart skall ges på Guds förordnande, som skall svälla till ett högt rop”. Det ”höga ropet” symboliserar den tredje ängelns sista varning, och när detta budskap ges, kommer det att upprepa historien från adventismens begynnelse. Det slutliga varningsbudskapet är de ”budskap” som ”skall gå till alla församlingarna”, och alla ”de budskap som gavs från 1840–1844 skall nu göras verksamma med kraft”.

Alfa och Omega illustrerar slutet genom begynnelsen. Ellen White säger att ”budskapen skall gå till alla församlingarna”, och Jesus sade till Johannes: ”Jag är Alfa och Omega, den förste och den siste; och: Vad du ser, skriv i en bok och sänd den till de sju församlingarna som är i Asien: till Efesus och till Smyrna och till Pergamos och till Thyatira och till Sardes och till Filadelfia och till Laodicea.”

Budskapen från 1840 till 1844 är en del av det som skall sändas till församlingarna.